

Steunbetuigingen Rudolf Valkhoff

“Ik voel mij [...] schatplichtig aan Rudolf, vanwege zijn kennis, zijn bereidheid die met studenten te delen en zijn altijd oprechte interesse”

Freek Hofland

“Rudolf is een ode aan de liefde voor onbaatzuchtige kennis, menselijkheid en brede interesse voor cultuur als verschijnsel.”

Suzanne van Soest

Mijn tijd bij ACW zal ik nooit vergeten. Gunay Uslu, Ellinoor Bergvelt, Mirjam Hoijtink, Dos Elshout, Pim den Boer, Bram Kempers... Stuk voor stuk docenten die hun liefde voor het vak met passie en enthousiasme op mij overbrachten. Maar toch is er één docent die er voor mij uitspringt. Een docent die een stap verder gaat waar alle anderen de handdoek allang in de ring gooien; iemand die studenten opraapt wanneer ze het niet meer zien zitten; hen uitdaagt wanneer ze verslappen en hen op onnavolgbare wijze inspireert...

En dat is Rudolf.

Tegenwoordig ben ik zelf docent en mijn lessen zijn tot op de dag van vandaag doorvlochten met de stof van Cultuurpatronen. Wetenschapsfilosofie had ik bij mijn eerste studie Geschiedenis meerdere keren gevolgd en ik faalde even zo vaak. Ik begreep het niet, zag het niet en de frustratie groeide. Ik zag dan ook met angst en beven op tegen het eerste werkcollege. Maar door de lol waarmee Rudolf de stof overbracht en het begrip waarmee hij telkens weer op de echte betekenis van de woorden inging, kwam dan toch mijn eureka-moment: ik zag verbanden, tegenstellingen en de meest gehate filosofen werden plots vrienden. De 8,5 op mijn eindlijst sprak boekdelen.

Rudolf is niet iemand die makkelijk in de pas loopt. Toetsdossiers omwille van de controle? Er wordt geklaagd en gevloekt dat het een lieve lust is, maar alleen Rudolf weigert. Is dat lastig voor een manager? Ongetwijfeld. Maar wat staat ertegenover? Rudolf besteedt zijn tijd liever aan een persoonlijk gesprek. Krijgt een docent daar 15 minuten voor? Soit, Rudolf trekt er rustig een uur (of twee) voor uit. Omdat hij vindt dat het moet. En of dat moet! Het gaat tegenwoordig vooral over geld - of het

gebrek daaraan, maar wat hebben studenten daaraan?

Nooit van mijn leven zal ik echter de ellenlange sessies vergeten die ik indertijd met Rudolf voerde. Wat heb ik gelachen, getierd, gehuild en gejubeld. Hij gaf me inzichten die ik zonder hem nooit zou hebben gehad. En hij zal het altijd ontkennen, maar hij was voor mij van onschatbare waarde tijdens mijn studie.

Ik kan me goed voorstellen dat het niet altijd makkelijk is om met Rudolf samen te werken. Wederzijds wantrouwen is een slechte basis. En het is niet de bedoeling om Rudolf hier als een heilige af te schilderen, maar ik hoop zo dat jullie er samen uitkomen! Want het afdanken van deze bevlogen docent is een aderlating die de opleiding niet makkelijk te boven zal komen.

Eva van den Eijnde

Vanaf 2008 tot 2011 was ik bachelorstudent ACW aan de UvA. Rudolf was de begeleider voor mijn bachelorscriptie en ik heb ook colleges Cultuurpatronen en Wetenschapsfilosofie van hem gehad. Dit zijn de colleges waar ik het meeste plezier aan heb beleefd en waar ook het meest van is blijven hangen, niet in de laatste plaats vanwege Rudolfs persoonlijke en inspirerende manier van collegegeven. Hij leerde ons om kritisch te denken en te kijken, iets wat naar mijn mening de eerste functie zou moeten zijn van een universiteit, maar wat helaas steeds meer wordt ondergesneeuwd door het rendementsdenken. Ook als scriptiebegeleider was Rudolf bijzonder: hij nam altijd veel tijd voor je, was oprecht geïnteresseerd, bood veel steun en hulp én er stond altijd een bakje met dropjes op tafel in zijn bureau! De trip naar

Bergen was een onvergetelijke ervaring en heel belangrijk voor de "teambuilding" binnen ACW. Ik weet nog hoe onder de indruk we waren van de zelfgemaakte soepen van Rudolfs vrouw. Ik ben direct na m'n studie ACW naar het buitenland verhuisd, maar Rudolf is de enige UvA-docent waar ik nog af en toe mailcontact mee heb gehad en een paar maanden geleden zelfs nog mee heb geluncht in het Atrium tijdens een bezoek in Nederland. De gesprekken met hem zijn heel belangrijk geweest voor mijn academische ontwikkeling. Rudolf geeft je het gevoel dat je meer bent dan alleen de zoveelste student op de lijst, met Rudolf is het mogelijk om een echte band op te bouwen en zo tot inzichten te komen die in een meer klassieke student-docent-relatie niet zo snel mogelijk zouden zijn. Rudolf maakt ACW bijzonder en de moeite waard. Zonder Rudolf, of met minder Rudolf, zou ACW ACW niet meer zijn.

Michelle van Weeren

Wetenschapsfilosofie was voor mij een eyeopener. Veel meer dan louter een dodewijsgerenalmanak uit mijn hoofd te hoeven leren - zodat ik over tien jaar op een feestje een nog enigszins intelligente opmerking over Aristoteles en co kan maken - heeft Rudolf duidelijk gemaakt wat wetenschapsfilosofie inhoudt en daarmee bijgedragen aan een interesse die tot op heden voortduurt.

Zijn uitleg was simpel, helder en zonder al te veel poeha, zodat hij voor mij het fundament legde waarop ik kon voortbouwen. Het vak vormde de rode draad van mijn studie: van mijn bachelorscriptie die vanwege een 'roodgetint' thema zonder Rudolfs kernachtige uiteenzetting van Hegels omgekeerde dialectiek ongetwijfeld ergens halverwege in de prullenbak was

beland tot een paper over de DDR-historiografie waarin Hayden White en Michel Foucault opdoken en waarvoor Rudolfs bekende samenvatting voor de zoveelste maal werd afgestoft.

Kortom, Rudolf heeft door zijn passie, kennis, toegankelijkheid, persoonlijke benadering en een individuele invulling van zijn lessen bij mij een zaadje geplant dat is uitgegroeid tot een belangstelling die in mijn ogen datgene overstijgt wat ik in het kader van puur en alleen een ECT-verplichting had hoeven opbrengen.

Nu scherm ik niet graag met mijn prestaties, maar wellicht legt het toch een extra gewicht in de schaal. Ik heb zowel mijn bachelor als master cum laude afgerond. Nu heeft dit zeker te maken met enige intelligentie en inzet van mijn kant (ik wil mijzelf niet tekortdoen), maar ook met een klein aantal docenten dat inspireerde. Moest ik hier een top drie van maken, Rudolf zou gewis bovenaan staan!

Ik voel mij daarom schatplichtig aan Rudolf, vanwege zijn kennis, zijn bereidheid die met studenten te delen en zijn altijd oprechte interesse en ik hoop van harte dat de opleiding ACW dit een toekomstige generatie studenten niet ontnemt.

Freek Hofland

Ik schreef dit eerder al eens maar herhaal het hier graag.

Ik wil graag uitspreken dat het dankzij deze docent is geweest dat ik mijn eigen plan heb getrokken (zelf ingevuld bachelorprogramma) en me gesteund en aangespoord heb geweten in het beantwoorden van mijn eigen vragen over historische materialen, d.w.z. me vooral

te richten op wat ik in navolging van Russell McCutcheon de 'hunch' noem: het noodzakelijke instrument in de geesteswetenschap. Ook heb ik het aan deze docent te danken, dat ik tijdens mijn bachelor begreep waar de geesteswetenschappen eigenlijk over gaan. En hij steunde me in het opbouwen van wetenschappelijk zelfvertrouwen, zodat ik mijn 'hunch' bleef volgen en me bijvoorbeeld niet in liet perken door de grenzen van een vakgebied, door de normen die heersen binnen een bepaalde (niet bepaald duidelijk omgrensde) discipline of door universitaire regels. Meer specifiek leerde hij me dat voor alles wat je wil zeggen echt het juiste woord bestaat; een schijnbaar geheime sleutel tot de magie van het schrijven. En meer algemeen leerde hij me dat ik van vragen stellen best mijn beroep kon maken, hoe dan ook. Kritisch en creatief leren denken en schrijven in de geest van het Bildungsideaal: het wordt allemaal wel beloofd, maar de geesteswetenschappen kunnen het niet meer bieden. En wie weet komt daar, mede dankzij deze docent en de door hem gevierde "generatie 2015", toch wat verandering in.

Rudolf weet studenten te laten zien waar het in de geesteswetenschappen over gaat: je niet alleen informeren, maar heel goed lezen (luisteren, wie weet echt begrijpen); je hunch volgen en erin geloven; en je duidelijk uitspreken.

Joyce Pijenburg

Rudolf ken ik als 'papa'. Een bijzonder gemoedelijke man die ook buiten zijn lessen om zijn kennis en kunde op een inspirerende manier overtuigend overdraagt aan de jonge generatie. Hij geniet er zichtbaar van als jonge mensen zijn wijsheid aandachtig overnemen als hij die begeistert overbrengt. Rudolf is een kritische geest die durft te zeggen wat er gezegd moet worden en doet wat er gedaan moet worden - het onderwijzen zit bij hem in het bloed. Een klassiek voorbeeld van een echte docent die zich niet slechts beperkt tot de in een strak curriculum gegoten lessen, maar altijd bereid is zich in te zetten om jonge mensen - en daarmee de samenleving - aan te zetten om kritisch te zijn op processen en vanzelfsprekendheden in de maatschappij. Deze man is een aanwinst voor elke onderwijsinstelling.

David Schreuders

Super initiatief! Ik heb nooit les van Rudolf gehad, wel met hem op de barricades gestaan. Ik kan me voorstellen dat hij doceert net zoals hij protesteert: vol liefde en vertrouwen voor zijn studenten, kritisch en doortastend, moedig en niet bang om anders te denken dan anderen (en ja, dan blijkt later vaak dat hij tóch gelijk had..), en met passie voor het doel maar vooral ook de weg hier naartoe! Een echte inspiratie.

Mayday Leo

Het viel mij op dat de 'discussie' mbt het belang van Rudolf Vlachhoff voor de opleiding ACW de afgelopen dagen een beetje is verschoven naar zijn onderscheidende kwaliteiten in verhouding tot de andere docenten van ACW. Laat ik beginnen te zeggen dat ik ook weldegelijk goede herinneringen bewaar aan veel van de andere docenten, zoals Gunay Uslu, Dos Elshout en Arnold Heumakers. Maar Rudolf Valkhoff heeft altijd net een paar streepjes voor gehad. Naar mijn mening ligt dit bij een verschil in benadering, Rudolf Valkhoff is niet alleen een bevlogen wetenschapper maar in hoedanigheid van professor aan de opleiding ACW is hij ook vooral een docent en coach. De andere docenten vond ik vaak wat afstandelijker en hadden duidelijk een andere prioriteit: onderzoek doen, promoveren, etc. en het docentschap leek daarin een middel om een ander doel te bereiken. Ik neem hen dat zeker niet kwalijk, maar ik kreeg daardoor soms het gevoel dat zij zich ietwat boven de studenten plaatsten en Rudolf kwam op mij juist heel benaderbaar en toegewijd over, daarbij kwaliteit niet uit het oog verliezende.

Dan volgt wellicht de vraag of dat nodig is, of je als docent aan een universitaire opleiding ook vooral een begeleidende functie hebt. Ik vind van wel. Zeker in het eerste jaar is het van belang dat de wetenschappelijke methode als het ware een beetje wordt ingemasseed bij de studenten en Rudolf en zijn manier van lesgeven deed dat. Waar veel docenten hun lesstof en bijpassende opdrachten een beetje plichtsgetrouw opdreunden, kon Rudolf heel duidelijk uitleggen waarom bepaalde onderwerpen binnen zijn colleges en de studie in het geheel verband met elkaar hielden en waar hij dacht dat we naartoe moesten werken. Bij een zeer breed georiënteerde opleiding als ACW is het van belang dat de

studenten weten wat er van ze wordt verwacht en Rudolf was de enige waar wij voor dergelijke vragen bij terecht konden.

Hoe toegewijd Rudolf werkelijk aan zijn rol als docent is, bleek ook uit zijn bijdrage aan de Istanbulreis met de eerstejaars. Samen met een andere student organiseerde ik deze reis voor het eerst in 2007. We kozen Istanbul omdat het een ontmoetingsplaats tussen Oost en West is en wij de wederzijdse beïnvloeding van Oost en West misten in het curriculum van ACW. Rudolf was gelijk heel enthousiast over onze keuze en wilde met ons mee om aldaar het 1 en ander over Istanbul te vertellen. Hij nam zijn taak erg serieus en liet ons uiteindelijk alle kanten van Istanbul zien: niet alleen de mooie kanten maar ook de rauwe, minder geaccepteerde en lelijke kanten van de stad. Dit is typisch eigen aan Rudolf, hij probeerde ons geen plaatje voor te houden van een algemeen geaccepteerde waarheid over Istanbul, maar liet ons kritisch nadenken (in tegenstelling tot de wijze waarop de Rome-reis bijvoorbeeld was opgezet). Zoiets had ik een andere docent niet zien doen en let wel: de excursie maakte gaan onderdeel uit van ons lesprogramma dus Rudolf maakte tijd vrij om dit voor en met ons te kunnen doen.

Inge Orientnightingale

Rudolf. De herinnering aan Rudolf zijn lessen, de humor en de liefde voor zijn leerlingen komt als eerste en prominent bovendien als ik denk aan de opleiding ACW.

Noem me overgevoelig, maar wat een beschadigde en verknipte mensen lopen er rond, ook op de universiteit. Mijn intuïtie vertelde me dat het echt niet alleen maar om wetenschap ging. De slangenkuil van de psychologische oorlogsvoering was me al lang duidelijk. Ego' tjes.

En wat had ik ooit teruggekregen voor mijn altijd maar plichtsgetrouwe en goede gedrag? Het gevecht om eindelijk eens een plek waar ik mocht 'zijn'. En toen was daar Rudolf. Ik kreeg Rudolf. Altijd oplossingen zoeken in plaats van problemen, altijd een feestje maken van de colleges, een grapje, een lievigheidje. Altijd een open deur voor problemen. Altijd zich inzetten voor zaken die belangrijk zijn maar niet urgent, en daarom het onderspit delven in deze op geldwinst geaarde samenleving. Rudolf was nooit zonder geweten, zijn ernstige en verdrietige gezicht en hopeloze lichaamshouding als er weer eens een onbegrijpelijke bureaucratische truc met je werd uitgehaald door de universiteit, staat in ons geheugen gegrift. Want hij wist blijkbaar al dat het alleen maar erger zou worden. Ach, die opleiding. Er zijn veel opleidingen en als je braaf je punten haalt, zul je er heus wel komen. Maar ACW was wel een opleiding voor de weirdo's. De buiten de boot gevallen studenten, die eigenlijk niet zo goed wisten wat ze wilden, maar wel van Herman Brood of Griekse Mythologie of Ferarri's hielden. Steeds minder plek is er voor die weirdo's. En daarom is die opleiding zo belangrijk. Omdat er ook een plek moet zijn voor mensen die zich wel willen ontwikkelen, maar dat niet kunnen volgens een heel strak regime. Want alles wordt al berekend en gerationaliseerd en in hokjes gepropt. Ja noem me maar sentimenteel, maar Rudolf heeft mij, en

mij niet alleen, bijna iedereen van de opleiding, duizend harten onder de riem gestoken, in tijden dat de universiteit me keihard liet barsten. Rudolf is een ode aan de liefde voor onbaatzuchtige kennis, menselijkheid en brede interesse voor cultuur als verschijnsel. En daar kunnen we nog een behoorlijk puntje aan zuigen met z'n allen.

Suzanne van Soest

Toen ik in 2007 met de studie ACW begon, kende ik niemand van de grote groep eerstejaars die vanaf nu mijn studiegenoten zouden zijn. Vrijwel iedereen zat natuurlijk in hetzelfde schuitje waardoor ik alsnog snel contact maakte met een aantal andere studenten. Toch was degene die mij me direct thuis liet voelen niet een medestudent maar een docent: Rudolf Valkhoff. Nog voordat ik mij kon voorstellen, noemde hij me al bij naam. Nadat dit in eerste instantie de gedachte: "huh, hoe weet hij dit," opriep, maakte dit wel dat ik me een mens voelde in die grote groep onbekenden. Een mens in plaats van 'student nummer zoveel' in de grote brij die UvA heet. Tijden mijn hele studie bleef Rudolf een constante factor. Direct aanwezig als begeleider van mijn bachelorscriptie, of op de achtergrond als een rots in de branding waarvan je wist dat je er altijd op kon leunen als dit nodig was. Het is cliché, maar dat maakt het niet minder waar. Op papier zal ACW vast zonder Rudolf kunnen en absoluut niets ten nadele van andere docenten, maar is ACW nog wel hetzelfde zonder dit fantastische mens? Ik ben van mening van niet. Zonder Rudolf zou ik me in ieder geval meer een nummer, een stukje administratie hebben gevoeld op de UvA.

Céline Elize Geertje

Van een HBO opleiding kwam ik bij ACW terecht. Zonder het houvast dat Rudolf mij gaf zou ik door de bomen het bos nooit hebben gezien. Een universitaire studie is vergeleken een HBO opleiding en de middelbare schoolervaring een groot doolhof en Rudolf maakte dit voor mij en vele anderen behapbaar en persoonlijk. Naast een inspiratiebron was Rudolf voor mij ook de motivator die zorgde dat ik altijd weer mijn schouders er wist onder te zetten. Vele andere leraren hebben ook zeker een bijdrage geleverd aan de groei van mijn kritische individu, alleen waren de meeste van hen naar mijn mening te subjectief in hun spreken. Hierin stijgt Rudolf boven de rest uit, want hij is in zijn spreken objectief en daagt je altijd uit om je eigen kritische individualistische brein goed te benutten. Rudolf ik ben u dankbaar.

Romy Gharbi-Buijtenhek

Ik ben Italiaans en ik studeerde ACW. Rudolf was één van de weinige docenten die geïnteresseerd was in mijn situatie en in de problemen die ik had om alles te doen in een andere taal. Hij heeft me heel veel geholpen. Hij steunde me en motiveerde me.

Giulia Ti

Rudolf kende onze namen meteen. Dat maakt dat je je welkom voelt bij de opleiding en op de universiteit!

Iris Iris

Back in the days was ik een tikje chaotisch. Ik had me dus ook schromelijk vergist in het moment waarop de studie begon en kwam een weekje of twee te laat. Er waren al activiteiten georganiseerd en colleges gegeven. Maar ik viel met mijn neus in de boter en begon mijn studietijd bij ACW in Bergen. Althans, zo herinner ik het mij en Rudolf is de eerste docent die ik mij herinner. Hij was vriendelijk, warmhartig en gastvrij. Bergen was als een warm bad en een heel bijzondere start van een mooie studietijd. Met dank aan Rudolf.

Dan Wetenschapsfilosofie. Wat een vak! Voor velen een ramp, ik vond het geweldig. Ik had het daarvoor gestudeerd aan de Universiteit van Maastricht, maar die studie verbleekte bij de manier waarop Rudolf de zaakjes uitlegde. Ik heb maar zelden iemand ingewikkelde materie zo helder horen verwoorden, als kristal. En met humor. Rudolf is voor mij de paradijsvogel van ACW; zeldzaam en bijzonder. Hij maakt de studie uniek en voor velen (daar twijfel ik niet aan) een warme waardevolle herinnering. Een paradijsvogel laat je niet gaan, die koester je!

Ilona Laurijsse

Ik vond Wetenschapsfilosofie van Rudolf ook geweldig!

Elisabeth de Jongh

Je bericht is echt spot on op alle punten die je noemt: o.a. paradijsvogel, filosofie uitleg en warme persoonlijkheid. Ik wil graag toevoegen: altijd een luisterend gehoor, begripvol en geduldig. En dat in deze tijden waarin het rendementsdenken prevaleert. Rudolf is echt een uniek persoon!

Het verschil zit 'm er met name in dat hoewel de andere docenten uiteraard ook fantastisch zijn, dat ze voor mij niet zo fantastisch zijn als Rudolf is. Met zijn enthousiasme heeft hij voor mij ervoor gezorgd dat ik met alle liefde en plezier onderzoek deed en prachtige papers schreef omdat ik wist dat ik voor mijn inzet beloond zou worden (cijfer, feedback etc.). Zijn positiviteit, enthousiasme en zeer kritische blik zorgden ervoor dat ik nog meer uit ACW heb gehaald dan anders het geval was. Ik ben Rudolf dan ook zeer dankbaar dat hij mij heeft weten te inspireren op een wijze die andere docenten niet konden evenaren.

Wendy Caris

Props voor Rudolf en zijn hardnekkige strijd voor menselijkheid binnen het haast oneindige bureaucratisch systeem

Charlotte van Winden

Wat een goed initiatief! En ongelooflijk dat er zo met Rudolf om wordt gegaan. Als het klopt wat hier staat, en als dit - op wat voor manier dan ook - verband houdt met zijn deelname aan de demonstraties. Ook voor mij is Rudolf van onbeschrijfelijke waarde geweest tijdens mijn studententijd. Hij was in mijn beleving de enige docent die zich persoonlijk en oprecht interesseerde in zijn studenten tijdens mijn ACW-tijd. Je kon altijd bij hem aankloppen voor advies, voor je paper tot je vakkenpakket, persoonlijk leed of je gehele loopbaan. Hij bekommert zich oprecht om de studie, de studenten en de universiteit. Inhoudelijk en betrokken, en niet te vergeten, de vele grapjes die je met hem kon maken. Ik ben zeer blij dat ik bij hem deze vakken heb kunnen volgen. Hij bracht de stof tot leven. Maar ik ben sowieso blij dat ik hem heb leren kennen en kan mijn universitaire jaren zonder hem dan ook niet voorstellen. Zijn toevoeging aan de opleiding en deze vakken is dan ook van essentieel niveau. Liever een docent die zo zijn nek uitsteekt, dan een leraar die maar zijn tijd uitzit. Rudolf is van onschatbare waarde voor je organisatie, UvA, en verdient meer dan dit.

Jo van Egmond

2003; open dag ACW en Rudolf kwam aan het woord. Ik was om! Meteen sprak er passie voor het vakgebied uit zijn woorden, zelfs mijn moeder werd juist door Rudolfs woorden heel enthousiast. ACW won van economie! En tot op de dag van vandaag blijft Rudolf het meest in mijn hoofd zitten als ik terugdenk aan ACW. Met hem wil ik graag nog contact houden, weten wat er speelt, praten over cultuur. Hoe onzeker ik kon zijn, bij Rudolf voelde ik me serieus genomen, sterk, slim en uitgedaagd! Hij is in staat de meest lastige materie begrijpelijk te maken. Op zo'n manier dat het ook blijft hangen. Uit de grond van

mijn hart meen ik het wanneer ik zeg dat ik nog nooit een docent ben tegengekomen die zoveel liefde voor het vak, doceren en zijn studenten heeft!

Nienke Sluik

Helemaal mee eens!!

Yasmine Ostendorf

Misschien ben ik niet de beste persoon om iets te schrijven over het behoud van Rudolf (en dus ACW), ik heb tenslotte de opleiding nooit afgerond. Als ik echter terugdenk aan de leukste herinneringen aan de opleiding dan zijn dat allemaal dingen die ik heb meegemaakt met Rudolf. Natuurlijk en ten eerste Bergen, ik ben in totaal drie keer naar Bergen geweest. De eerste keer als eerstejaars om Bergen onveilig te maken, de andere twee keren als hulp voor Rudolf. Iedereen die naar Bergen is geweest kan zich de fietstocht nog herinneren, de spookverhalen in de duinen, de linzensoep maar natuurlijk voornamelijk de avond in de ChaCha. Voor mij was dit 'weekend' het begin van vriendschappen die ACW allang overleefd hebben. Natuurlijk zijn de leuke herinneringen de meest prominente herinneringen, maar als ik verder terugdenk dan merk ik dat ik veel meer heb overgehouden aan Bergen. Hoe fijn is het om als eerstejaars met zijn allen samen in het Zeehuis gestopt te worden en elkaar echt te leren kennen? Dansen in de ChaCha, door weer en wind fietsen in de duinen, maar voor mij persoonlijk ook het rondlopen in de legging van Marga na de zoveelste regenbui, maar ook als begeleider het heen en weer rijden naar Alkmaar om docenten en leerlingen op te halen. Bergen is een van de belangrijkste onderdelen van ACW, het is een kennismaking en het is een soort van

ontgroening voor ACW, maar Bergen is meer dan alleen dat eerste weekend. Bergen is als tweedejaars een zomeravond Nederland - Spanje (5-1) kijken. Voor altijd als ik naar Bergen rijd, denk ik aan het Zeehuis, denk ik aan die dagen in oktober en denk ik aan de man die dat mogelijk maakte: Rudolf.

Marrakech, Rudolf was het er niet helemaal mee eens dat de eerstejaarsreis naar Marokko zou gaan, het jaar daarvoor was tenslotte de Arabische lente geweest. Echter waren wij een eigenzinnig jaar en besloten niet naar Istanbul te gaan, maar naar Marrakech. Los van de herinnering zelf, denk ik terug aan de enorme hulp die Rudolf was op weg naar de reis, het helpen met papieren, het uitstippelen van een route, maar vooral de traditie levend houden. Dat we dan ook nog eens Weerwolven hebben gespeeld waarbij toch Rudolf de weerwolf bleek te zijn, maar niemand het geloofde, is een leuk extraatje. Voorop staat dat deze reis niet mogelijk was geweest zonder de tomeloze inzet van Rudolf.

Voor mij was een van de redenen om voor ACW te kiezen bovenstaande reisjes, en daarom schrok ik ook toen ik las dat ACW definitief de nek wordt omgedraaid, want dat is wat er gebeurd als Rudolf volledig uit de opleiding wordt gesneden. Niet alleen wordt het voor de huidige studenten een stuk minder leuk, maar het wordt voor toekomstige studenten ook een stuk minder interessant om deze opleiding te gaan volgen. Ik kan nog uren doorgaan over de goede herinneringen die ik heb door Rudolf tijdens de colleges, reisjes en in Maecenas, maar ik sluit af met een zin die Rudolf mij meerdere malen heeft verteld, en die nu van toepassing is op ACW, op de vakken maar vooral op de hele situatie: ik geloof in leven na de dood.

Erik Wolsink

De laatste jaren heeft Rudolf veel voor mij betekend. Veel is al over Rudolf gezegd waarin ik hem en mezelf herken en wat ontroert. Met Rudolf zijn aanwezigheid op de UvA was er voor mijn gevoel altijd iemand waar ik terecht kon als ik er doorheen zat. Een escape van begrip. Doordat hij de tijd nam om te praten, kwamen we tot onderwerpen waarin ik mij wilde verdiepen en die enthousiast maakten. Hetzelfde geldt voor zijn colleges die altijd boeiend waren. Rudolf ontnam bij mij de angst (als perfectionist) of ik het wel goed zou doen/zeggen. Ik ben Rudolf erg dankbaar en hoop dat nog veel studenten dat in de toekomst kunnen zeggen. Met groot verdriet hoor ik de ontwikkelingen aan.

Elisabeth van Sandick

Geachte heer/mevrouw,

2 Augustus 2015

In 2009 heb ik bij de UvA Algemene Cultuurwetenschappen, afstudeerrichting Cultuur Management afgerond. Het verbaast mij ten zeerste te moeten vernemen dat de heer Valkhoff zijn beroep en passie niet meer mag uitoefenen aan de UvA. De heer Valkhoff was voor mij een fantastisch docent en als ik met mijn jaargenoten, waar ik nog contact mee heb, over de UvA spreek, dan is de heer Valkhoff de enige docent die ons is bijgebleven. Hij was de enige docent die vanuit zijn passie opereerde en niets liever wilde dan zijn kennis delen met zijn studenten. Dit deed hij geweldig!

Voor mij persoonlijk heeft de heer Valkhoff, naast zijn interessante en leerzame colleges, een innerlijke ontwikkeling gegeven waar ik tot op de dag van vandaag nog profijt van heb en wat mij ver heeft gebracht. Hij heeft mij geleerd om op een academisch niveau te denken, maar ook te lezen, hoe kwalitatief onderzoek te doen en bovenal om door te zetten. Zelfs buiten zijn UvA uren was hij altijd bereid mij te woord te staan en met mij mee te denken en/of te adviseren.

Het ontzeggen van de heer Valkhoff zijn baan is een groot verlies voor de UvA. Het is beschamend dat als er mensen zijn die echt durven te gaan staan en bereid zijn anderen dan henzelf te supporten hier keihard voor worden afgestraft. Waar is de UvA bang voor? Waarom laten ze zo'n integere man gaan?

Marielle Kloosterman

Het gezicht van de opleiding ACW aan de Universiteit van Amsterdam is voor mij zonder twijfel dhr. dr. Rudolf Valkhoff. Zijn olijke glimlach heette mij niet alleen welkom op de voorlichtingsdag van de opleiding, maar wenkte mij ook ajuus bij de uitreiking van mijn diploma. En gedurende mijn opleidingstraject was Rudolf eveneens de meest frequente verschijning in mijn belevingswereld van de studie. Dit komt niet zozeer omdat ik nu zoveel college bij hem heb gevolgd of omdat ik een pasfoto van hem boven mij bed heb hangen, maar omdat Rudolf – als één van de weinige docenten aan de opleiding – een natuurlijke oprechtheid bezit om buiten de instellingsgrenzen van de universiteit te treden en interesse te tonen in de persoon achter de student, waardoor je al snel en vaak met hem in een (studieoverschrijdend) gesprek belandt. Hiermee wil ik zeker niet insinueren dat andere docenten in hun functie tekortschieten of iets dergelijks, maar slechts benadrukken dat Rudolf als mens een bijzonder openhartig en vriendelijk karakter heeft. Karaktereigenschappen die, zo heb ik persoonlijk ervaren, hem absoluut ten goede komen in het uitoefenen van zijn beroep als studentenbegeleider en leerkracht. Door zijn kennis, kunde, interesse en altijd optimistische verschijning geeft hij jou als student het zelfvertrouwen om kritische vragen te stellen, aan te geven wanneer je ergens niet uitkomt en vooral om (academische) uitdagingen niet uit te weg te gaan. Nu heb ik vernomen dat Rudolfs uitstraling de laatste tijd niet meer het optimisme uitstraalt die ik en de meesten van hem gewend zijn. De toekomst van de universiteit en de opleiding - met in het bijzonder zijn eigen toekomst binnen ACW - zijn in gevaar. Dat zijn vriendelijkheid niet synoniem staat voor tamheid en dat hij niet zomaar over zich heen laat lopen blijkt uit zijn strijd voor een betere universiteit en de daaruit

voortkomende clinch met functionarissen en andere docenten. Ik ben ervan overtuigd dat zijn aandeel in het studentenverzet tegen het rendementsdenken een goedaardig-morele import heeft en dat hij het allerbeste met de opleiding, universiteit en de student voorheeft. Daarom wil ik bij deze de opleiding ACW oproepen om met Rudolf - in het belang van de opleiding - (opnieuw) de dialoog aan te gaan en tot een oplossing te komen. Het zou niet alleen voor mij of andere oud-studenten bijzonder betreurenswaardig zijn wanneer één van ons meest memorabele en fijne herinneringen aan de opleiding op deze manier teniet wordt gedaan, maar vooral voor alle toekomstige studenten een groot gemis zijn wanneer zij niet diezelfde olijke glimlach aantreffen aan het begin van hun eerste jaar ACW.

Joery de Winter (afgestudeerd in 2014)

In alle eerlijkheid, ik was niet echt een modelstudent, vaak ongemotiveerd en druk met alles om het studeren heen. Toen ik een onderwerp (documentaires) vond dat me werkelijk interesseerde (en dat doet het nog steeds) werd dat niet meteen met veel enthousiasme ontvangen door mijn docenten, het paste namelijk niet supergoed binnen de opleiding. Maar het was Rudolf die me aanmoedigde om door te gaan.

Met er over schrijven, denken, vragen te stellen. Hij verdiepte zich en we hebben er geweldige, motiverende discussies over kunnen hebben. Het werd mijn BA scriptie, begeleid door Rudolf, en het is nog steeds mijn veld, ruim 10 jaar later in New York.

Ik denk achteraf dat Rudolf de waarde inzag van mijn interesse in een onderwerp. Ik was daarvoor een beetje

dwalend. Het is moeilijk uit te leggen hoeveel verschil dat heeft gemaakt, maar ik ben hem hiervoor vreselijk dankbaar.

Ook heb ik tijdens mijn dwalende studiekeerperiode ooit een misstap begaan. Rudolf heeft me hierop betrappt en het super-professioneel en elegant aangepakt. Hij gaf me een kans het recht te zetten die ik met beide handen heb aangepakt. Rudolf nam de gepaste maatregelen zonder daarbij onnodig hard op te treden. We hebben een doorstart kunnen maken als student en docent en ik ben na dit incident mijn studie veel serieuzer gaan nemen.

Als laatste wil ik graag delen dat ik regelmatig denk aan iets wat hij me een keer op het hart drukte. Dat wanneer je iets in het leven goed moet overdenken, dat wandelen dan het beste is. Niet fietsen of autorijden, maar lopen omdat dat tempo het meest natuurlijk is voor je hersenen. Ik volg dit advies nog steeds op.

Ik zou voor niemand anders in de pen zijn geklommen voor een betoog als ik eerlijk ben. Maar Rudolf heeft voor mij een verschil gemaakt en dit is het minste wat ik voor hem kan doen.

Laura van Schendel

In 2009 rondde ik mijn bachelor ACW af en sindsdien denk ik nog heel vaak aan Rudolf als ik terugdenk aan mijn studententijd. Een bijzondere docent, iemand met veel passie voor het onderwijs en de studenten. Een van de eerste colleges kan ik me nog goed herinneren dat hij de namen van iedereen al wist, nog voor we een goed woord met hem hadden gesproken! Het introductieweekend in Bergen, waarbij hij ervoor zorgde dat het danscafé van Bergen 1x per jaar op z'n kop stond door met een grote groep (vrouwelijke) studenten daar biertjes te gaan drinken, staat me ook nog heel goed bij. Tijdens een wandeling nam hij de tijd voor iedereen om een praatje te doen en je te leren kennen. Ik weet dat hij ook voor mijn vriendinnen een grote steun is geweest tijdens de studie. Hij was er voor mijn gevoel met name voor de student als student, wist je goed te motiveren als je daar behoefte aan had. Ik vind het heel dapper dat hij zo open en strijdvaardig is als het gaat om de strijd tegen het beknibbelen op de opleiding en de manier waarop de UvA omgaat met de situatie. Er zouden veel en veel meer van dit soort bijzondere mensen in het onderwijs moeten werken.

Roos Wijngaard

Beste Rudolf,

Ik heb zeer van je colleges genoten en ook de samenvatting Wetenschapsfilosofie was zeer nuttig. Ik hoop dat alles zich ten goede keert en dat je de komende jaren je bijdrage aan de kwaliteit van het onderwijs aan de UvA kan blijven leveren. Sterkte!

Elly Bart

Alle respect en waardering voor Rudolf. Een fijne en lieve man die met veel passie zijn kennis heeft overgedragen. En die binnen de opleiding ACW in mijn periode een belangrijke schakel was. Ik hoop voor hem dat hij een nieuwe uitdaging vindt. Als je ergens niet genoeg gewaardeerd wordt dan is er vast een betere plek te vinden.

Thomas van Gaal

Goed onderwijs staat voorop – maar goed onderwijs is onmogelijk zonder passie, liefde en inzicht. Wat Rudolf Valkhoff als docent zo speciaal en onvervangbaar maakt in mijn ogen is dat hij niet alleen een enorme vakkennis en passie heeft voor de studie ACW, maar dat hij de studenten ziet als individuen. Iedereen heeft (gelukkig) zijn eigen manier van denken, en Rudolf zorgt ervoor dat je niet alleen de kennis opneemt die verplicht is, maar dat je je als persoon ook ontwikkelt binnen de studie ACW op jouw eigen manier. Zo kan ik mij menig afspraak herinneren (met een kopje thee) om te bespreken hoe ik niet alleen mijn onderwerpen, maar ook een stukje van mijzelf in mijn BA- en MA- scripties kon neerzetten. Ik heb altijd het gevoel gehad dat Rudolf mij begeleidde als persoon op zo'n moment en niet als een nummer – het is die begeleiding waardoor ik de studie ACW niet alleen succesvol heb afgerond, maar ook met interesse en gedrevenheid. Als docent is Rudolf voor mij 'one in a million' vanwege zijn bereidheid om de student als individu te begeleiden en de studie ACW daardoor echt een kloppend hart te geven.

Sanny Ensing

Onderstaande brief is al eerder aangeboden aan René Boomkens, maar mag hier niet ontbreken:

Beste René Boomkens,

De afgelopen tijd gebeurt er heel wat aan de UvA. Veel studenten, maar ook veel docenten van ACW zijn hier bij betrokken. Zonder af te doen aan de inzet van anderen, kan worden gezegd dat onze docent Rudolf Valkhoff een van de meest actieve actievoerders is. We begrijpen dat door sommige mensen nu wordt ervaren dat zijn betrokkenheid een negatieve impact heeft op zijn werk als onderwijzer, omdat hij daar niet genoeg aan toekomt.

Wij snappen dat het soms moeilijk is om in deze bewogen tijden aan de UvA een goede balans te zoeken tussen de strijd voor het onderwijs en het onderwijs zelf. Dat zal Rudolf zelf ook direct toegeven. Bovendien zijn klachten er natuurlijk om naar geluisterd te worden. Dat is immers precies één van de dingen, zij het op een ander niveau, waar actievoerende studenten en docenten voor op de barricaden staan. Toch willen wij ook graag een tegengeluid laten horen.

We willen allereerst graag duidelijk maken dat we enorm veel respect hebben voor Rudolfs inzet en inbreng bij het actievoeren. Hij is al sinds het begin bij de verschillende acties betrokken, en heeft zowel tegen de ondoordachte bezuinigingen aan onze eigen faculteit, als voor democratisering van de hele universiteit gevochten; zaken die ook door ons als heel belangrijk worden gezien. Bovendien weten wij dat Rudolf dit niet alleen voor zichzelf doet. Hij voert ook actie voor het voortbestaan van ACW als opleiding. Juist zijn onvermoeibare inzet en standvastigheid - zelfs al wordt hij door de ME uit het Bungehuis gesleurd of met een wapenstok in zijn ribben geduwd - tonen zijn inzet en hart voor het voortbestaan

van ACW. Hij is daarnaast een docent die altijd enorm betrokken is bij zijn studenten, en hen de best mogelijke universiteit gunt. We zijn er van overtuigd dat dat ook nu zijn grootste drijfveer is.

Naast onze waardering voor zijn rol als actievoerder, willen we graag ook nog maar eens duidelijk maken dat we Rudolf ook als docent onvervangbaar vinden. Niet alleen vanwege zijn colleges en werkgroepen, maar ook vanwege zijn rol buiten de collegezaal. Al jaren zet Rudolf zich in voor studenten ACW. Hij is een docent die zijn studenten kennis mee wil geven, maar hen ook leert na te denken over wat ze aan een universiteit doen. Hij is de stuwende kracht achter de trip naar Bergen in het eerste jaar. Hij is vanuit zijn functie, maar ook daarbuiten, altijd zeer betrokken bij studenten en biedt altijd steun en advies. Het vertrouwen dat hij mist in de manier waarop de universiteit wordt geleid heeft hij des te meer in zijn studenten.

Samenvattend; we begrijpen dat er geluisterd moet worden naar klachten, en dat sommige klachten er op lijken te wijzen dat het combineren van actievoeren en onderwijzen soms moeilijk kan zijn. We snappen dat het coördineren en organiseren van een opleiding niet probleemloos gaat, en dat problemen zichzelf niet oplossen. We zijn natuurlijk trots op de inzet van alle studenten en docenten van ACW, maar we willen graag vooral nog eens duidelijk maken dat wij als studenten ACW bijzonder trots zijn op Rudolf, en blij zijn dat hij onze docent is. Niet alleen vanwege zijn niet aflatende inzet nu bij de vele acties waar hij aan mee doet, maar ook vanwege zijn inzet en betrokkenheid in al zijn jaren als docent.

Merve Acikgoz, Iris Jolanda Adriaanse, Elsa van Amelrooij, Elise Baeriswyl, Sabrina Beek, Anna Bisperink, Amber Bloos, Tamara Breugelmans, Iris de Bruin, Eva van Dijk, Sophie Draper, Pernilla Ellens, Daan van Engelen, Maeve van Ettekoven, Nadine Filarski, Robin Hagemans, Anna Hakkenberg van Gaasbeek, Nanda Goedendorp, Astrid Kerchman, Noor Kloosterman, Marlou Koch, Anniek de Koning, Christina Marigliano, Roosje Nieman, Billie Nuchelmans, Jet Nugter, Louise Olerud, Christianne Pit, Marijn Pot, Madelon Rambonnet, Emma Sluyter, Alein van der Staaij, Rowan Stacia, Eileen Velthuis, Pien Visser, Sophia Visser, Irene Vogels, Anne van Waveren, Nadine van der Wolk